

Тому, дослідження національних традицій української публічних органів влади в умовах реформування владних структур має вельми вагове науково-практичне значення для подальшого розвитку публічної влади України.

Аналіз національних традицій публічної влади України дозволить:

- розширити уявлення про український національний менталітет;
- визначити певні риси функціонування публічної влади та життя українського народу в окремих регіонах і місцевостях;
- окреслити різні моделі українських органів публічної влади в різні історичні періоди народу;
- врахувати при реформуванні публічних органів влади як позитивні так й негативні наслідки певних управлінських традицій, що існували в різні історичні періоди на українських теренах.

Список використаних джерел:

1. Награльян А. А., Филюшкина Д. В. Место и роль национальной традиции в условиях глобализации экономики и культуры / Антон Александрович Награльян, Диана Владимировна Филюшкина // Вестник Адыгейского государственного университета. Серия 1: Регионоведение: философия, история, социология, юриспруденция, политология, культурология. – 2011. – № 4. – С. 31–37.

2. Соколов Алексей Михайлович Национальная традиция как фактор глобализации / Алексей Михайлович Соколов // Власть. – 2009. – №5. – С. 37–41.

3. Тлюняева А. А. Преимущество этнокультурных традиций в глобализирующемся мире / Анна Адемировна Тлюняева // Аналитика культурологии. – №6 – 2006. – С. 82–89.

4. Четвертакова Ж. В. Культурологические подходы к методологии изучения традиций/ Жанна Владимировна Четвертакова // Аналитика культурологии. – 2010. – №16. – С. 101–108.

5. Валуевський О. Культурна політика як основа стратегії модернізації українського суспільства / О. Валуевський // Публічне управління: теорія та практика: збірник наукових праць Асоціації докторів наук з державного управління.– Харків: Вид-во «ДокНаукДержУпр.» – 2014. – № 2. – С. 42–47 с.

Соловійов Є.В.

аспірант,

Науковий керівник: Афонін Е.А.

доктор соціологічних наук, професор,

Заслужений діяч науки і техніки України,

Національна академія державного управління

при Президентіві України

ІНСТИТУЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ У СФЕРІ ВНУТРІШНЬОЇ ВИМУШЕНОЇ МІГРАЦІЇ

Питання інституційного забезпечення внутрішньої вимушеної міграції є пріоритетними та важливими для сучасного етапу державотворення в Україні. На сьогодні спостерігається підвищення уваги до обґрунтування та поглиблення теоретичних засад реалізації міграційної політики. Система державного

управління внутрішньою вимушеною міграцією потребує міцних зв'язків між регіонами та громадами, що сприяли б у зростанні ініціативи та відповідальності влади в регіоні. Забезпечення державного управління внутрішньою вимушеною міграцією повинно передбачати відповідні інститути, через які воно має реалізовуватися і пристосовуватися до змін в суспільних відносинах.

Проблему інституційного забезпечення державної міграційної політики на регіональному і місцевому рівнях пов'язано з відсутність єдиного центрального органу виконавчої влади з питань внутрішньо вимушених осіб, який би координував та здійснював управління в цій сфері.

Взагалі під поняттям «інституції» можна узагальнити будь-які види обмежень, що створені для спрямування людської взаємодії в певному напрямі. Формальні та неформальні інститути створюють інституційне середовище. Формальні інститути ефективно діють у формі конкретних державних установ та організацій. Неформальні інститути функціонують у формі усних домовленостей для досягнення своїх цілей. У взаємодії формальних та неформальних інститутів визначальне місце повинно відводитись державі, завданням якої має стати оптимальне їх поєднання для ефективного функціонування та розвитку [1, с. 4]. В контексті інституційного забезпечення державного регулювання внутрішньою вимушеною міграцією, необхідним вбачається акцентування уваги на формальних інститутах, що діють у сфері внутрішньої вимушеної міграції.

До формальних інститутів, що забезпечують регулювання внутрішньої вимушеної міграції можна віднести :

Міжвідомчий координаційний штаб, якого створено за пропозицією Міністерства внутрішніх справ з метою вирішення проблем щодо соціального забезпечення громадян, які переміщуються з тимчасово окупованої території та районів проведення антитерористичної операції. Також на тимчасово окупованій території та в районах проведення антитерористичної операції і на суміжній з ними території створено транзитні пункти з метою виявлення осіб, причетних до терористичної діяльності, які намагаються провезти зброю, боеприпаси, вибухові матеріали та використовують підроблені документи, а також для надання необхідної допомоги громадянам України, які переміщуються з тимчасово окупованої території та районів проведення антитерористичної операції. На вказаний орган покладено також завдання щодо:

- надання консультацій внутрішньо переміщеним особам;
- збору оперативної інформації з тимчасово окупованої території та районів проведення АТО;
- забезпечення транспортування осіб, які внаслідок хвороби не можуть пересуватися самостійно або потребують постійного догляду, та (у разі необхідності) у супроводі медичного працівника; і т.д. [2].
- Державну службу з надзвичайних ситуацій відповідно до покладених на неї завдань щодо:
- організації проведення заходів з евакуації населення, координації діяльності центральних та місцевих органів виконавчої влади, суб'єктів господарювання з відповідних питань;

- забезпечення заходів з мінімізації та ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій, пов'язаних із технологічними терористичними проявами та іншими видами терористичної діяльності під час проведення антитерористичних операцій, а також проводять просвітницькі і практично-навчальні заходи з метою підготовки населення до дій в умовах вчинення терористичного акту;

- координації проведення аварійно-рятувальних та інших невідкладних робіт авіаційними силами і засобами ДСНС України, інших центральних і місцевих органів виконавчої влади, підприємств, установ та організацій усіх форм власності [3], – здійснює допомогу у переміщенні людей на території, які підконтрольні Україні та забезпечує діяльність міжвідомчого координаційного штабу.

Укрзалізницю (державне підприємство), яка у зв'язку із загостренням ситуації на Сході України безкоштовно здійснює вивезення вимушених переселенців із небезпечного регіону. Перевезення здійснюються за списками представників Державної служби надзвичайних ситуацій. На залізничних вокзалах Слов'янськ, Костянтинівка, Харків, Дніпропетровськ, Київ організовано транзитні пункти, де переселенці можуть отримати інформаційну, психологічну, соціальну та іншу допомогу [4].

На наступному етапі внутрішнього вимушеного переміщення, інституційне забезпечення здійснюють такі державні органи, як:

Державна міграційна служба та її територіальні підрозділи за місцем фактичного проживання особи, якими в одноденний строк видаються тимчасові посвідчення, що підтверджує особу громадянина України [5].

Управління соціального захисту населення, наприклад, щодо видачі одноразової грошової допомоги внутрішньо переміщеним особам, сприяння в забезпечення натуральної допомоги, сприяння в забезпеченні реабілітаційними послугами та засобами;

- Пенсійний фонд України щодо пенсійних виплат по місцю фактичного проживання;

- Державна служба зайнятості щодо сприяння в працевлаштуванні, наданні статусу безробітного, надання матеріальної допомоги по безробіттю, надання соціальних послуг з організації професійної підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації;

- Міністерство освіти та науки щодо сприяння в отриманні дублікатів про освіти (спрощена система);

- Місцеві державні адміністрації щодо безоплатної первинної правової допомоги з питання взяття на облік внутрішньо переміщених осіб, надання у разі необхідності внутрішньо переміщеним особам медико-психологічної допомоги, надання у тимчасове користування внутрішньо переміщеним особам житлового приміщення або соціального житла, придатного для проживання, за умови оплати зазначеними особами відповідно до законодавства вартості житлово-комунальних послуг;

- Державна реєстраційна служба щодо відновлення свідоцтва про народження, державної реєстрації актів цивільного стану, державної реєстрації речових прав на нерухоме майно, яке знаходиться на території Луганської та Донецької областей; тощо.

Виходячи з вище зазначеного, можна констатувати наявність розгалуженої системи державних органів, які здійснюють інституційне забезпечення державного регулювання внутрішньою вимушеною міграцією. Можливість звернення до єдиного органу з зазначенням усіх питань, які потребують державного вирішення, та послідовна їх переадресація відповідним державним структурам, але вже компетентним органом, а не внутрішньо переміщеними особами, – дозволить спростити державну систему забезпечення прав внутрішньо переміщених. Вбачається доцільним, утворення такого органу КМ України на основі п. п. 9, 9¹ Конституції України [6] у формі міністерства [7] як центрального органу виконавчої влади, який забезпечує формування та реалізує державну політику в сфері внутрішньої вимушеної міграції.

Список використаних джерел:

1. Войтик О.Е. Інституційне забезпечення державного управління регіональним розвитком // Теорія та практика державного управління. – 2016. – № 1. – Ст. 1-8.
2. Питання соціального забезпечення громадян України, які переміщуються з тимчасово окупованої території та районів проведення антитерористичної операції: Розпорядження КМ України від 11.06.2014 № 588-р // Офіційний вісник України. – 2014. – № 51. – Ст. 55.
3. Деякі питання Державної служби України з надзвичайних ситуацій: Указ Президента України від 16.01.2013 № 20/2013 // Офіційний вісник України. – 2013. – № 5. – Ст. 46.
4. Повідомлення прес-служби Державної адміністрації залізничного транспорту. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.kmu.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=247920400
5. Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб: Закон України від 20.10.2014 р. № 1706-VII // Офіційний вісник України. – 2014. – № 4. – Ст. 7.
6. Конституція України : Прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 року, із змінами і доповненнями // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
7. Про центральні органи виконавчої влади: Закон України від 17.03.2011 № 3166-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 38. – Ст. 385.

Соломко Ю.І.

*магістр державного управління, аспірант,
Львівський регіональний інститут державного управління
Національної академії державного управління при Президентові України*

КОНЦЕПТУАЛЬНІ ОСНОВИ ФОРМУВАННЯ І РЕАЛІЗАЦІЇ СИСТЕМИ ДЕРЖАВНИХ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПОСЛУГ

Слабкий розвиток і низька якість державних послуг знижує активність участі населення у вирішенні проблем муніципальних, регіональних і національних органів управління. Це негативно позначається на розвитку господарських систем, знижує можливості взаємодії бізнесу, суспільства і держави, негативно позначається на життєвому рівні населення. В Україні